

19.

Πιστέψετε π' ό,τι θα πω είν' ακριβή αλήθεια,
 μά τες πολλές λαβωματιές που μ'όφαγαν τα στήθια,
 μά τους συντρόφους π'όπεσαν στην Κρήτη πολεμώντας,
 μά την ψυχή που μ' έκαψε τον κόσμο απαρατώντας. 5
 (Λάλησε, Σάλπιγγα! κι εγώ το σάβανο τινάζω,
 και σχίζω δρόμο και τσ' αχνούς αναστημένους κράζω:
 «Μην είδετε την ομορφιά που την Κοιλάδα αγιάζει;
 Πέστε, να ιδείτε το καλό εσείς κι ό,τι σάς μοιάζει.
 Καπνός δε μένει από τη γη· νιος ουρανός εγίνη. 10
 Σαν πρώτα εγώ την αγαπώ και θα κριθώ μ' αυτήνη. —
 Ψηλά την είδαμε πρωί· της τρέμαν τα λουλούδια
 στη θύρα της Παράδεισος που εβγήκε με τραγούδια·
 έψαλλε την Ανάσταση χαροποιά η φωνή της,
 κι έδειχνεν ανυπομονιά για νά μπει στο κορμί της· 15
 ο Ουρανός ολόκληρος αγρίκαε σαστισμένος,
 το κάψιμο αργοπόρουνε ο κόσμος ο αναμμένος·
 και τώρα ομπρός την είδαμε· ογλήγορα σαλεύει·
 όμως κοιτάζει εδώ κι εκεί και κάποιονε γυρεύει.»)

—
στ. 2-3

Μά τα μυστήρια τ' άχραντα οπού τα μνέω και τρέμω,
 μά την ημέρα τη στερνή

Όταν θα αντιβοΐσουν οι νέοι αντίλαλοι, όχι πλέον οι παλαιοί *
 που έμαθαν τη βλαστήμια και την ψευτιά . . .
 από του ανθρώπου τη μιλιά που 'ναι πνοή του Πλάστη.

στ. 5-6

Βάρει, καλή μου Σάλπιγγα, και τα σεμνά της κάλλη,
 τα δροσερά, τα ευωδικά, να ξανανθίσουν πάλι,
 κι εγώ ξυπνώ και γλήγορα το σάβανο τινάζω,

στ. 11

Τρέμουν οι ανθοί στο πρόσωπο που 'ναι σαν άστρο νέο

στ. 13

Έψαλλε την Ανάστασιν ο ωραίος αποσπερίτης

στ. 16

Και ο κόσμος, οπού ετίμησε λίγον καιρό πατώντας,
το κάψιμό του αργοπορά μακραιοσπιθοβολώντας.